

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 1. marca 2016*

„Pritožba — Omejevalni ukrepi proti Islamski republiki Iran — Seznam oseb in subjektov, za katere velja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov — Izvedbena uredba (EU) št. 945/2012 — Pravna podlaga — Merilo materialne, logistične in finančne podpore iranski vladi“

V zadevi C-440/14 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 23. septembra 2014,

National Iranian Oil Company s sedežem v Teheranu (Iran), ki jo zastopa J.-M. Thouvenin, odvetnik,
pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Bishop in V. Piessevaux, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

Evropska komisija, ki jo zastopajo A. Aresu, D. Gauci in L. Gussetti, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, A. Tizzano, podpredsednik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, M. Ilešič, D. Šváby, F. Biltgen in K. Likurgos, predsedniki senatov, A. Rosas (poročevalec), E. Juhász, J. Malenovský, M. Safjan, sodniki, M. Berger, sodnica, in S. Rodin, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. aprila 2015,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. septembra 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

- 1 Družba National Iranian Oil Company (v nadaljevanju: NIOC) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet (T-578/12, EU:T:2014:678; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta 2012/635/SZVP z dne 15. oktobra 2012 o spremembi Sklepa 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 58; v nadaljevanju: sporni sklep), in drugič, Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 945/2012 z dne 15. oktobra 2012 o izvajanju Uredbe (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 282, str. 16; v nadaljevanju: sporna uredba) v delu, v katerem se ta akta nanašata nanjo.

Dejansko stanje

- 2 Splošno sodišče je dejansko stanje v izpodbijani sodbi povzelo tako:
 - „3 Varnostni svet Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet) je sprejel resolucijo 1929 (2010) (v nadaljevanju: resolucija 1929) za razširitev področja uporabe omejevalnih ukrepov, uvedenih z resolucijami 1737 (2006), 1747 (2007) in 1803 (2008) Varnostnega sveta, in uvedbo dodatnih omejevalnih ukrepov proti Islamski republiki Iran.
 - 4 Evropski svet je 17. junija 2010 poudaril, da je čedalje bolj zaskrbljen zaradi iranskega jedrskega programa, in pozdravil sprejetje resolucije 1929. Evropski svet je s sklicevanjem na svojo izjavo z dne 11. decembra 2009 Svetu Evropske unije predlagal sprejetje ukrepov za izvajanje ukrepov iz resolucije 1929 in spremljevalnih ukrepov, da bi v okviru pogajanj rešili preostala nerešena vprašanja občutljivih tehnologij, ki jih Islamska republika Iran razvija v podporo jedrskim in raketnim programom. Ti ukrepi so morali biti usmerjeni v trgovino, finančni sektor, prometni sektor Irana, ključne sektorje naftne in plinske industrije ter v nadaljnjo uvrstitev na seznam, zlasti za Islamske revolucionarne garde.
 - 5 Svet je 26. julija 2010 sprejel Sklep 2010/413/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 195, str. 39), ki v Prilogi II vsebuje imena oseb in subjektov – drugih od tistih, ki jih je določil Varnostni svet oziroma odbor za sankcije, ustanovljen z resolucijo 1737 (2006), in ki so navedeni v Prilogi I – katerih premoženje je zamrznjeno. V uvodni izjavi 22 tega sklepa se sklicuje na resolucijo 1929, v kateri je omenjena tudi morebitna povezava med prihodki, ki jih v Iranu ustvarja energetska sektor, in financiranjem dejavnosti Irana, ki so nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja.
 - 6 Svet je 23. januarja 2012 sprejel Sklep 2012/35/SZVP o spremembah Sklepa 2010/413 (UL L 19, str. 22). V skladu z uvodno izjavo 13 tega sklepa bi bilo treba uvesti omejitve vstopa ter zamrznitev sredstev in gospodarskih virov za dodatne osebe in subjekte, ki iransko vlado podpirajo pri izvajanju dejavnosti, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja, ali pri razvoju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja, zlasti za osebe in subjekte, ki iranski vladi zagotavljajo finančno, logistično ali materialno pomoč.
 - 7 Člen 1(7)(a)(ii) Sklepa 2012/35 je k členu 20(1) Sklepa 2010/413 dodal še točko, ki določa zamrznitev sredstev tem osebam in subjektom:
 - „(c) druge osebe in subjeki, ki niso navedeni v Prilogi I in podpirajo iransko vlado, ter z njimi povezani osebe in subjeki s seznama v Prilogi II‘.

8 Zato je Svet v okviru Pogodbe DEU 23. marca 2012 sprejel Uredbo (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1). Da bi se zagotovilo izvajanje člena 1(7)(a)(ii) Sklepa 2012/35, člen 23(2) te uredbe določa zamrznitev sredstev osebam, subjektom in organom, naštetim v njeni Prilogi IX, ki so opredeljeni kot:

„(d) druge osebe, subjekti ali organi, ki zagotavljajo podporo, kot je materialna, logistična ali finančna podpora, iranski vladi, ter osebe in subjekti, povezani z njimi.“

9 Svet je 15. oktobra 2012 sprejel [sporni] sklep. V skladu z uvodno izjavo 16 tega sklepa bi bilo treba na seznam oseb in subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, iz Priloge II k Sklepu 2010/413/SZVP uvrstiti še druge osebe in subjekte, zlasti iranske subjekte v državni lasti, ki so vključeni v naftni in plinski sektor, saj zagotavljajo pomemben vir prihodka iranske vlade.

10 Člen 1(8)(a) [spornega] sklepa je spremenil člen 20(1)(c) Sklepa 2010/413, ki tako določa, da omejevalni ukrepi veljajo za:

„(c) druge osebe ali subjekt[e], ki niso zajeti v Prilogo I, ki podpirajo iransko vlado, ter subjekt[e], ki jim pripadajo ali jih nadzirajo, ali osebe in subjekt[e], ki so z njimi povezani, kot so naveden[e] v Prilogi II.“

11 Člen 2 [spornega] sklepa je ime pritožnice uvrstil v tabelo I iz Priloge II k Sklepu 2010/413, v kateri je seznam z naslovom, „Osebe in subjekti, vključeni v jedrske dejavnosti ali dejavnosti v zvezi z balističnimi raketami, ter osebe in subjekti, ki podpirajo iransko vlado“.

12 Svet je istega dne sprejel [sporno] uredbo. S členom 1 [sporne] uredbe je bilo ime pritožnice uvrščeno v tabelo iz Priloge IX k Uredbi 267/2012, ki vsebuje seznam z naslovom, „Osebe in subjekti, vključeni v jedrske dejavnosti ali dejavnosti v zvezi z balističnimi raketami, ter osebe in subjekti, ki podpirajo iransko vlado“.

13 Ime pritožnice je bilo s [spornima] sklepom in uredbo vpisano na zadevna seznama iz teh razlogov:

„Subjekt v državni lasti in pod državnim upravljanjem, ki iranski vladi zagotavlja finančna sredstva. Minister za nafto je predsednik upravnega odbora [...] NIOC, namestnik ministra za nafto pa generalni direktor [...] NIOC.“

3 K dejanskemu stanju, kakor ga je povzelo Splošno sodišče, je treba dodati še člena 45 in 46 Uredbe št. 267/2012:

„Člen 45

Komisija:

(a) spremeni Prilogo II na podlagi ugotovitev bodisi Odbora za sankcije bodisi Varnostnega sveta [...] ali na podlagi podatkov, ki so jih predložile države članice;

(b) spremeni priloge III, IV, V, VI, VII in X na podlagi informacij, ki so jih predložile države članice.

Člen 46

1. Če Varnostni svet ali Odbor za sankcije navedeta fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ, Svet takšno fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ vključi v Prilogo VIII.

2. Če Svet odloči, da bodo za fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ veljali ukrepi iz člena 23(2) in (3), ustrezno spremeni Prilogo IX.
3. Svet o svoji odločitvi in njeni utemeljitvi obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ iz odstavka 1 ali 2, bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo obvestila, s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži pripombe.
4. Če so predložene pripombe ali tehtni novi dokazi, Svet preuči svojo odločitev in o tem ustrezno obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ.
5. Če se Združeni narodi odločijo fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ izbrisati s seznama ali pa spremeniti identifikacijske podatke fizične ali pravne osebe, subjekta ali organa s seznama, Svet ustrezno spremeni Prilogo VIII.
6. Seznam iz Priloge IX se pregleduje v rednih časovnih presledkih, najmanj pa vsakih 12 mesecev.“
- 4 V prilogah od II do VII k Uredbi št. 267/2012 so seznama blaga in tehnologij, opreme in kovin, na katere se nanašajo določbe te uredbe. V prilogi X k tej uredbi so navedena spletna mesta za informacije o pristojnih organih iz različnih določb navedene uredbe in naslov za pošiljanje uradnih obvestil Komisiji.
- 5 V Prilogi VIII k Uredbi št. 267/2012 je seznam oseb in subjektov iz člena 23(1) te uredbe, v Prilogi IX k tej uredbi pa seznam oseb in subjektov iz člena 23(2) navedene uredbe.
- 6 Družba NIOC je 27. decembra 2012 vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa in sporne uredbe.

Izpodbijana sodba

- 7 Družba NIOC je v utemeljitev tožbe navedla šest razlogov. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 296 PDEU, ker naj v sporni uredbi ne bi bilo pojasnjeno, na kateri pravni podlagi je bila sprejeta. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na neobstoj ustrezne pravne podlage sporne uredbe. Tretji tožbeni razlog se je nanašal na nezakonitost člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 in člena 20(2)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s spornim sklepom. Četrty tožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo prava, napačno ugotovitev dejanskega stanja in na napako pri presoji. Peti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev obveznosti obrazložitve, pravice do obrambe, načela dobrega upravljanja in pravice do učinkovitega sodnega varstva. Šesti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev načela sorazmernosti in lastninske pravice.
- 8 Splošno sodišče je vse tožbene razloge in torej tožbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

- 9 Družba NIOC Sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijano sodbo razveljavi,
 - ugodi predlogom, ki jih je podala pred Splošnim sodiščem in
 - Svetu naloži plačilo stroškov postopka na obeh stopnjah.

- 10 Svet Sodišču predlaga, naj:
- tožbo v celoti zavrne kot neutemeljeno in
 - družbi NIOC naloži plačilo stroškov.

- 11 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - družbi NIOC naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 12 Družba NIOC v utemeljitev pritožbe navaja šest razlogov.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve sporne uredbe

Trditve strank

- 13 Družba NIOC s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na pomanjkljivost obrazložitve sporne uredbe, ker v njej ni bila navedena njena pravna podlaga. V zvezi s tem izpodbija točko 43 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče razsodilo, da „[k]er člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 Svetu izrecno dodeljuje pristojnost za izvajanje člena 23(2) in (3) te uredbe, je v preambuli [sporne] uredbe torej jasno navedena pravna podlaga, ki Svet pooblašča za sprejetje omejevalnih ukrepov proti neki osebi ali nekemu subjektu, kot so ti, ki so bili sprejeti proti tožeči stranki“.
- 14 Družba NIOC – s sklicevanjem na točko 39 sodbe Komisija/Svet (C-370/07, EU:C:2009:590) – trdi, da mora v skladu s sodno prakso Sodišča vsak akt, katerega namen je ustvariti pravne učinke, izvirati iz določbe prava Unije, ki mora biti izrecno navedena kot njegova pravna podlaga in ki določa njegovo pravno obliko. Z izrazoma „[č]e Svet odloči“ in „spremeni Prilogo IX“ iz člena 46(2) Uredbe št. 267/2012 naj namreč nikakor ne bi bila določena pravna podlaga akta, ki naj se sprejme, zato naj ta določba ne bi bila pravna podlaga akta, s katerim je bila spremenjena Priloga IX k tej uredbi in v katerem je seznam fizičnih in pravnih oseb, subjektov in organov iz člena 23(2) in (3) navedene uredbe.
- 15 Svet trditve družbe NIOC izpodbija.

Presoja Sodišča

- 16 S prvim pritožbenim razlogom družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče z zavrnitvijo tožbenega razloga nepopolne obrazložitve sporne uredbe napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 43 izpodbijane sodbe razsodilo, da je v preambuli sporne uredbe jasno navedena pravna podlaga, na kateri je bila ta sprejeta, čeprav določba, navedena kot pravna podlaga, ne določa pravne oblike akta, ki naj se sprejme.
- 17 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da je – kakor je ugotovilo Splošno sodišče v točkah 42 in 43 izpodbijane sodbe – v preambuli sporne uredbe člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 izrecno naveden kot pravna podlaga, ki Svet pooblašča za sprejetje omejevalnih ukrepov, kakršni so ti, sprejeti proti družbi NIOC.

- 18 V zvezi s pravno obliko akta, ki naj se sprejme, je treba ugotoviti, da ta pri navedbi pravne podlage tega akta ni nujna. Kot je pravilno navedel Svet, številne določbe Pogodb, v katerih je določena pravna podlaga, ne določajo oblike pravnih aktov, ki se jih lahko sprejme. Poleg tega člen 296 PDEU, v skladu s katerim se, „[č]e Pogodbi ne določata vrste akta, ki naj se sprejme, [...] institucije o tem odločijo v vsakem primeru posebej, ob upoštevanju ustreznega postopka in načela sorazmernosti“, izrecno določa položaj, v katerem v določbah Pogodbe DEU ni natančno navedena oblika aktov, ki naj se sprejmejo.
- 19 Iz teh elementov izhaja, da – v nasprotju s trditvami družbe NIOC – ni treba, da bi bila v preambuli sporne uredbe, v kateri je jasno navedena pravna podlaga, ki Svet pooblašča za sprejetje omejevalnih ukrepov proti osebi ali subjektu, in sicer člen 46(2) Uredbe št. 267/2012, navedena pravna oblika aktov, ki jih Svet lahko sprejme na njeni podlagi, saj je sklicevanje na navedeno določbo zadostna obrazložitev pravne podlage sporne uredbe. Iz tega sledi, da Splošno sodišče v zvezi s tem ni napačno uporabilo prava.
- 20 Zato je treba prvi pritožbeni razlog kot neutemeljen zavrnil.

Drugi, tretji, četrti in peti pritožbeni razlog: neobstoj pravne podlage sporne uredbe

Trditve strank

- 21 Z drugim pritožbenim razlogom družba NIOC v bistvu trdi, da bi morala biti pravna podlaga sporne uredbe člen 215 PDEU. S tretjim, četrtem in petim pritožbenim razlogom podredno trdi, da – če bo razsojeno, da je sprejetje posamičnih omejevalnih ukrepov mogoče utemeljiti z uporabo člena 291(2) PDEU – pogoji iz te določbe niso bili izpolnjeni, da bi bil člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 lahko pravna podlaga sporne uredbe.
- 22 Z drugim pritožbenim razlogom družba NIOC izpodbija točki 54 in 55 izpodbijane sodbe in ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 56 te sodbe, da Svetu v obravnavanem primeru ni bilo treba uporabiti postopka iz člena 215(1) PDEU, da bi sprejel omejevalne ukrepe zamrznitve sredstev, ampak si je v skladu s členom 291(2) PDEU lahko pridržal pooblastila za izvajanje člena 23(2) in (3) Uredbe št. 267/2012.
- 23 S prvim delom drugega pritožbenega razloga družba NIOC – s sklicevanjem na točko 65 sodbe Parlament/Svet (C-130/10, EU:C:2012:472), v skladu s katero je člen 215(2) PDEU lahko pravna podlaga za omejevalne ukrepe – trdi, da je ta določba edina mogoča pravna podlaga za sprejetje posamičnih omejevalnih ukrepov, ker je v njej določen postopek sprejemanja aktov, s katerimi se taki ukrepi uvedejo. Šlo naj bi za edino pravno podlago, določeno v naslovu IV petega dela Pogodbe DEU v zvezi z omejevalnimi ukrepi. Člen 291(2) PDEU pa naj bi bil v šestem delu navedene pogodbe, ki določa splošna pravila, s katerimi naj ne bi bilo mogoče zaobiti posebnih pravil iz poglavja IV petega dela.
- 24 Z drugim delom navedenega pritožbenega razloga družba NIOC – s sklicevanjem na točko 48 sodbe Parlament/Svet (C-130/10, EU:C:2012:472), v skladu s katero postopki iz členov 75 PDEU in 215 PDEU niso skladni – trdi, da velja enako za postopke iz členov 215 PDEU in 291(2) PDEU. Kar zadeva zadnjenavedeno določbo, naj ta ne bi določala postopka sprejemanja aktov, zato naj z njo ne bi bilo mogoče nadomestiti člena 215 PDEU. Če bi se ti določbi Pogodbe DEU šteli za medsebojno zamenljivi, naj bi iz njiju vsekakor izhajala različna načina sprejemanja omejevalnih ukrepov, kar naj bi pripeljalo do neenakosti med osebami, ki bi jih ti ukrepi zadevali, s čimer bi se kršilo načelo enakega obravnavanja iz člena 20 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

- 25 S tretjim delom drugega pritožbenega razloga družba NIOC trdi, prvič, da je treba člen 291(2) PDEU, ker določa izjemo od načelne pristojnosti držav članic iz člena 291(1) PDEU, razlagati restriktivno. V skladu s členom 291(2) PDEU bi morali biti zadevni akti nujni za vzpostavitev enotnih pogojev za izvajanje pravno zavezujočih aktov, za kar naj ne bi šlo v obravnavanem primeru, saj naj bi člen 215(2) PDEU dopuščal sprejetje izvedbenih ukrepov. Drugič, družba NIOC izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 55 izpodbijane sodbe, da se lahko postopek iz člena 215 PDEU izkaže za neprimeren za sprejetje enostavnih izvedbenih ukrepov, člen 291(2) PDEU pa naj bi izražal voljo avtorjev Pogodbe DEU, da določijo učinkovitejši postopek izvajanja, prilagojen vrsti ukrepa, ki ga je treba izvesti, in zmožnosti ukrepanja posamezne institucije. Družba NIOC meni, da s subjektivno presojo, ki jo je v zvezi s tem uporabilo Splošno sodišče, ni mogoče utemeljiti uporabe člena 291(2) PDEU.
- 26 S tretjim pritožbenim razlogom družba NIOC izpodbija točke od 74 do 83 izpodbijane sodbe in ugotovitev Splošnega sodišča, da je Svet ustrezno utemeljil uporabo tega posebnega postopka.
- 27 S prvim delom tega pritožbenega razloga družba NIOC spominja na dve predpostavki, navedeni v členu 291(2) PDEU, v skladu s katerima, „[č]e so potrebni enotni pogoji za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije, se s temi akti na Komisijo, ali v ustrezno utemeljenih posebnih primerih in v primerih iz členov 24 in 26 Pogodbe [EU], na Svet, prenesejo izvedbena pooblastila“. V obravnavanem primeru naj ne bi bilo izkazano, da je bila Uredba št. 267/2012 sprejeta v okviru členov 24 PEU in 26 PEU in, dalje, da je bil Sklep 2012/35 sprejet na podlagi člena 29 PEU. Družba NIOC se sklicuje na drugo od teh predpostavk in na obveznost ustrezne utemeljitve obstoja posebnega primera. V zvezi s tem preroka dejstvo, da je bilo treba uporabiti sodno prakso v zvezi z obrazložitvijo aktov, na katero se Splošno sodišče sklicuje v točkah od 74 do 76 izpodbijane sodbe. Meni, da je Splošno sodišče napačno sklenilo, da je bil razlog za uporabo člena 291(2) PDEU – v točki 77 te sodbe opisan kot ne izrecno naveden, v točki 82 te sodbe kot „kratko, a jasno“ izražen in v točki 80 navedene sodbe kot „dovolj razumljiv“ – „ustrezno utemeljen“.
- 28 Z drugim delom tretjega pritožbenega razloga družba NIOC izpodbija točki 78 in 79 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče uvodno izjavo 28 Uredbe št. 267/2012 in člen 23(2) te uredbe razlagalo kot utemeljitev, da spadajo omejevalni ukrepi v skladu s členom 291(2) PDEU med izvedbena pooblastila Sveta. Pritožnica meni, da iz teh določb nikakor ni mogoče sklepati na tako utemeljitev.
- 29 S četrtem pritožbenim razlogom družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 86 izpodbijane sodbe razsodilo, da člen 46(2) Uredbe št. 267/2012 Svet pooblašča za izvajanje določb iz člena 23(2) in (3) te uredbe, s čimer naj bi bila izpolnjena obveznost obrazložitve v zvezi z navedbo pravne podlage za to določbo, ki naj bi bila člen 291(2) PDEU. Pritožnica trdi, da v členu 46(2) Uredbe št. 267/2012 ni sklicevanja na člen 291(2) PDEU in tudi ne navedbe pojma „izvajanje“. Zato naj bi ta določba navedene uredbe napotovala na sklep Sveta na podlagi člena 215(2) PDEU.
- 30 S petim pritožbenim razlogom družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo s tem, da je presodilo, da Svet ni kršil obveznosti obrazložitve, ker v preambuli Uredbe št. 267/2012 ni navedel člena 291(2) PDEU.
- 31 Svet trditve družbe NIOC izpodbija.
- 32 Komisija trdi, da je člen 215 PDEU ustrezna pravna podlaga.

Presoja Sodišča

- 33 Spomniti je treba, da v skladu s členom 2015(2) PDEU, „[k]adar sklep, sprejet v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe o Evropski uniji, tako predvideva, lahko Svet po postopku iz odstavka 1 sprejme omejevalne ukrepe proti fizičnim ali pravnim osebam, skupinam ali nedržavnim subjektom“.

Člen 215(1) PDEU določa postopek, v skladu s katerim Svet odloča s kvalificirano večino na skupni predlog visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko in Komisije ter o svojem sklepu obvesti Evropski parlament.

- 34 Kakor je Splošno sodišče ugotovilo v točki 54 izpodbijane sodbe, že iz besedila člena 215 PDEU izhaja, da ta določba ne nasprotuje temu, da bi se z uredbo, sprejeto na njegovi podlagi, podelila izvedbena pooblastila Komisiji ali Svetu pod pogoji, opredeljenimi v členu 291(2) PDEU, če so potrebni enotni pogoji za izvajanje nekaterih s to uredbo določenih omejevalnih ukrepov. Natančneje, iz člena 215(2) PDEU ne izhaja, da morajo biti omejevalni ukrepi proti fizičnim ali pravnim osebam, skupinam ali nedržavnim subjektom nujno sprejeti po postopku iz člena 215(1) PDEU in da jih ni mogoče sprejeti na podlagi člena 291(2) PDEU.
- 35 Poleg tega nobena določba Pogodbe DEU ne določa, da se njen šesti del, ki vsebuje določbe o institucijah in finančne določbe, ne more uporabiti na področju omejevalnih ukrepov. Uporaba člena 291(2) PDEU, v skladu s katerim „[č]e so potrebni enotni pogoji za izvajanje pravno zavezujočih aktov Unije, se s temi akti na Komisijo, ali v ustrezno utemeljenih posebnih primerih in v primerih iz členov 24 in 26 Pogodbe o Evropski uniji, na Svet, prenesejo izvedbena pooblastila“, torej ni bila izključena, če so bili pogoji iz te določbe izpolnjeni.
- 36 Glede navedene določbe je treba dodati, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da pojem „izvajanje“ pomeni tako izdelavo izvedbenih pravil kot uporabo pravil za posebne primere s posamičnimi akti (sodba Komisija/Svet, 16/88, EU:C:1989:397, točka 11).
- 37 Na podlagi teh navedb je treba ugotoviti, da je bila Uredba št. 267/2012, katere člen 46(2) je bil pravna podlaga za sprejetje sporne uredbe, v obravnavnem primeru sprejeta za to, da se je v okviru Pogodbe DEU zagotovilo izvajanje Sklepa 2012/35 o spremembah Sklepa 2010/413 o omejevalnih ukrepih proti osebam ali subjektom, navedenim v prilogah I in II k zadnjenavednemu sklepu.
- 38 Uredba št. 267/2012, ki je pravno zavezujoči akt v smislu člena 291(2) PDEU, določa splošna merila za vpis oseb ali subjektov na seznamu iz prilog VIII in IX navedene uredbe, torej oseb in subjektov, proti katerim je treba sprejeti omejevalne ukrepe ob upoštevanju sprememb, uvedenih s Sklepom 2012/35, v zvezi s splošnimi merili za vpis iz Sklepa 2010/413, s katerimi se je zlasti dodalo merilo o zagotavljanju podpore iranski vladi.
- 39 V teh okoliščinah se je zaradi vpisa družbe NIOC s spornim sklepom na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 s sporno uredbo v okviru Pogodbe DEU izvedel vpis tega subjekta na seznam iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012, s pojasnilom – kakor je pravilno ugotovilo Splošno sodišče v točki 132 izpodbijane sodbe, ki je družba NIOC v pritožbi ne izpodbija – da je bil ta vpis utemeljen že z zgoraj navedenim merilom zagotavljanja podpore iranski vladi, ne glede na poznejšo spremembo splošnih meril za vpis iz Uredbe št. 267/2012 po s spornim sklepom uvedeni spremembi splošnih meril iz Sklepa 2010/413.
- 40 Tako se je s sporno uredbo za družbo NIOC na poseben način uporabilo splošno merilo za vpis, ki se nanaša na zagotavljanje podpore iranski vladi, in želelo v okviru Pogodbe DEU zagotoviti, da se bodo omejevalni ukrepi proti družbi NIOC zaradi položaja v Iranu enotno izvajali v celotni Evropski uniji.
- 41 Zato je Splošno sodišče v točki 56 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da je bilo v obravnavanem primeru na podlagi člena 291(2) PDEU izvedbena pooblastila mogoče uporabiti.
- 42 Iz tega izhaja, da prvi in tretji del drugega pritožbenega razloga nista utemeljena.

- 43 V zvezi s preostalimi trditvami družbe NIOC iz drugega dela drugega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, prvič, da točka 48 sodbe Parlament/Svet (C-130/10, EU:C:2012:472) v obravnavanem primeru ni upoštevana, saj se zadevna sodba nanaša na področje uporabe členov 75 PDEU in 215 PDEU, ne pa – kot v obravnavanem primeru – členov 215 PDEU in 291(2) PDEU.
- 44 Drugič, glede domnevne kršitve načela enakega obravnavanja zaradi različnih postopkov sprejemanja omejevalnih ukrepov glede na to, ali je oseba vpisana z določbo, ki temelji na členu 215(2) PDEU, ali s sprejetjem izvedbene uredbe na podlagi člena 291(2) PDEU, je treba ugotoviti, da ob upoštevanju pomembnih negativnih učinkov na svoboščine in temeljne pravice zadevne osebe ali subjekta (glej v tem smislu sodbi Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 358, in Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 132) vsak vpis na seznam oseb ali subjektov, ki jih zadevajo omejevalni ukrepi – ne glede na to, ali temelji na členu 215 PDEU ali na členu 291(2) PDEU – tej osebi ali temu subjektu zaradi sprejetja posamične odločbe zoper njega omogoči dostop do sodišča Unije v skladu s členom 263, četrti odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbo Gbagbo in drugi/Svet, od C-478/11 P do C-482/11 P, EU:C:2013:258, točka 57), zlasti zaradi preizkusa skladnosti te individualne odločbe s splošnimi merili za vpis, določenimi v temeljnem aktu.
- 45 Razlika med postopkom na podlagi člena 215 PDEU in postopkom na podlagi člena 291(2) PDEU ustreza namenu, da se na področju omejevalnih ukrepov na podlagi objektivnih meril uvede razlikovanje med temeljnimi in izvedbenimi akti. V teh okoliščinah je zahteva iz člena 215(1) PDEU v zvezi s skupnim predlogom visokega predstavnika Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko in Komisije nujen pogoj za postopek iz tega člena, in ne procesno jamstvo, ki ga je na splošno treba zagotoviti vsaki osebi ali subjektu, ki se vpiše na seznam omejevalnih ukrepov, ne glede na podlago. Zato okoliščine, da v okviru izvajanja izvedbenih pooblastil na podlagi člena 291(2) PDEU za sprejetje omejevalnih ukrepov – v nasprotju s postopkom iz člena 215(1) PDEU – ni treba predložiti takega skupnega predloga, ni mogoče šteti za kršitev načela enakega obravnavanja pri vpisih na tak seznam.
- 46 Iz tega sledi, da drugi del drugega pritožbenega razloga ni utemeljen. Ta pritožbeni razlog je treba torej v celoti zavrnilo.
- 47 Za odgovor na tretji, četrti in peti pritožbeni razlog je treba preveriti, ali spada sprejetje sporne uredbe v eno od skupin primerov, za katere se lahko v skladu s členom 291(2) PDEU na Svet prenese pooblastilo za izvajanje pravno zavezujočega akta.
- 48 Kakor izhaja iz točke 59 izpodbijane sodbe, je Svet v utemeljitev izvedbenega pooblastila, ki si ga je pridržal s členom 46(2) Uredbe št. 267/2012, navedel izključno to, da je ta primer „poseben in ustrezno utemeljen primer“. Nikakor se ni skliceval na obstoj primera, določenega v členih 24 PEU in 26 PEU.
- 49 Glede predpostavke, določene v členu 291(2) PDEU, izvedbeno pooblastilo, ki si ga lahko Svet pridrži „v ustrezno utemeljenih posebnih primerih“, je treba spomniti, da je Sodišče podalo razlago člena 145, tretja alineja, Pogodbe EGS, ki ustreza členu 291(2) PDEU, v skladu s katero mora Svet „natančno“ obrazložiti uporabo izvedbenega pooblastila (sodba Komisija/Svet, 16/88, EU:C:1989:397, točka 10).
- 50 Razlaga člena 202, tretja alineja, ES, ki je nadomestil člen 145, tretja alineja, Pogodbe EGS, je bila podana tudi v sodbah Komisija/Svet (C-257/01, EU:C:2005:25, točka 51) in Parlament/Svet (C-133/06, EU:C:2008:257, točka 47), v katerih je Sodišče pojasnilo, da mora Svet glede na naravo in vsebino temeljnega akta, ki ga je treba izvesti ali spremeniti, ustrezno utemeljiti izjemo od pravila, v skladu s katerim je v okviru navedene pogodbe, kadar je treba na ravni Unije sprejeti izvedbene ukrepe za temeljni akt, to običajno v pristojnosti Komisije.

- 51 V tem primeru je treba ugotoviti, da je Svet s členom 45 Uredbe št. 267/2012 Komisiji podelil široka pooblastila zlasti za spremembo prilog od II do VII te uredbe, v katerih so sezname blaga in tehnologij, opreme in kovin, zajetih z določbami navedene uredbe. S členom 46 Uredbe št. 267/2012 pa si je Svet pridržal pooblastilo za spremembo prilog VIII in IX te uredbe, torej seznamov fizičnih in pravnih oseb, subjektov in organov, in sicer kar zadeva Prilogo VIII navedene uredbe, po tem ko jih je nanje uvrstil Varnostni svet, in kar zadeva Prilogo IX zaradi omejevalnega ukrepa, ki ga je Unija sprejela na lastno pobudo.
- 52 Iz primerjave teh ukrepov izhaja, da si je Svet pridržal pristojnost za sprejetje občutljivejših ukrepov, in sicer za vključitev oseb, subjektov in organov, ki jih je določil Varnostni svet, v uredbo, sprejeto na podlagi Pogodbe DEU, in za uporabo ukrepov, določenih v členu 23(2) in (3) Uredbe št. 267/2012, zaradi njihovega posebno pomembnega učinka na zadevne fizične ali pravne osebe, subjekte ali organe.
- 53 Kakor je bilo namreč že ugotovljeno v točki 44 te sodbe, imajo te določitve, zaradi katerih se osebam ali subjektom zamrznejo sredstva – kljub njihovem cilju, in sicer izvajati pritisk na Islamsko republiko Iran, da bi ta ustavila jedrske dejavnosti, nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja – pomembne negativne učinke na svoboščine in temeljne pravice teh oseb in subjektov, ker se, prvič, kar zadeva osebe, z omejitvijo razpolaganja z njihovo lastninsko pravico tem pomembno spremenita poklicno in zasebno življenje, in drugič, kar zadeva subjekte, z njimi pomembno ovira njihove dejavnosti, zlasti gospodarske (glej v tem smislu sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 358, ter Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 132).
- 54 To podelitev izvedbenih pooblastil Svetu je mogoče utemeljiti z dejstvom, da sklepe, sprejete v okviru skupne zunanje in varnostne politike, s katerimi se fizične ali pravne osebe, subjekti ali organi vpišejo na sezname oseb ali subjektov, ki jim je treba zamrzniti sredstva, sprejema ta institucija. Taki sklepi pa se lahko v okviru Unije, zlasti s strani finančnih institucij s sedežem v Uniji, izvajajo le, če se naknadno sprejme uredba v okviru Pogodbe DEU.
- 55 Poleg tega, če se razlogi za vpis osebe v sklepu, sprejetem v okviru skupne zunanje in varnostne politike, spremenijo, da bi se upoštevali stališča in dokazi, ki jih Svetu lahko predloži zainteresirani subjekt, je treba to spremembo upoštevati tudi v uredbi, sprejeti v okviru Pogodbe DEU, sicer se lahko v fazi preverjanja vpisa zaradi ohranitve nespremenjene obrazložitve izpodbija zakonitost te uredbe.
- 56 Zato Splošno sodišče v točki 69 izpodbijane sodbe ni napačno uporabilo prava s tem, da je razsodilo, da si je Svet lahko zakonito pridržal pooblastilo za izvajanje člena 23(2) in (3) Uredbe št. 267/2012, da bi zagotovil skladnost postopkov sprejemanja ukrepov zamrznitve sredstev in odločitev pristojnega organa v okviru Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012 tako pri prvem vpisu imena osebe ali subjekta na zadevni seznam kot pri preverjanju vpisa, ki ga je izvedla za ta vpis pristojna institucija, ob upoštevanju zlasti stališč in dokazov, ki jih je predložil zainteresirani subjekt.
- 57 Usklajevanje sprejemanja sklepov v okviru skupne zunanje in varnostne politike in ukrepov, sprejetih na podlagi Pogodbe DEU, je še toliko nujnejše, ker je treba omejevalne ukrepe zoper fizične ali pravne osebe, subjekte ali organe sprejeti v kratkem roku, da bi se zagotovila skladnost z resolucijo Varnostnega sveta ali da bi se čim hitreje zagotovil želeni učinek novih vpisov, o katerih je bilo samostojno odločeno v okviru skupne zunanje in varnostne politike. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da sta bila sklep, sprejet v okviru skupne zunanje in varnostne politike, in sporna izvedbena uredba, s katero je bil odločen vpis družbe NIOC, v skladu s prakso Sveta sprejeta na isti dan.
- 58 Zaradi teh zahtev po skladnosti, usklajevanju in hitrosti pri sprejemanju potrebnih aktov je upravičeno, da se za ukrepe za vpis, sprejete v okviru Pogodbe DEU, ki obstajajo hkrati z ukrepi za vpis, sprejetimi v okviru skupne zunanje in varnostne politike, šteje, da gre za poseben primer v smislu člena 291(2)

PDEU. Kakor je ugotovilo Splošno sodišče v točki 72 izpodbijane sodbe, je Sodišče v sodbi Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 109) že zavrnilo pritožbeni razlog, ki se je nanašal na nepristojnost Sveta za sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev proti družbi Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Teheran, kot so bili določeni zlasti s Sklepom 2010/413 na podlagi člena 29 PEU, z izvedbeno uredbo, temelječo na členu 291(2) PDEU, pri čemer je v bistvu ugotovilo, da je bilo s to določbo Pogodbe DEU Svetu dano pooblastilo za sprejetje spornih ukrepov.

- 59 Iz tega sledi, da Splošno sodišče v točki 73 izpodbijane sodbe ni napačno uporabilo prava s tem, da je ugotovilo, da je lahko Svet razumno sklepal, da so zadevni ukrepi zamrznitve sredstev posebne narave, zaradi česar si je v členu 46(2) Uredbe št. 267/2012 upravičeno pridržal izvedbena pooblastila.
- 60 Glede pogoja v zvezi z upravičenostjo prenosa izvedbenih pooblastil na Svet Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da se je v točkah od 74 do 76 izpodbijane sodbe sklicevalo na sodno prakso v zvezi z obveznostjo obrazložitve, določeno v členu 296 PDEU. Sodišče je namreč razsodilo, da mora Svet glede na naravo in vsebino temeljnega akta, ki se ga izvaja ali spreminja, ustrezno utemeljiti izjemo od pravila, v skladu s katerim ima izvedbena pooblastila običajno Komisija (sodbi Parlament/Svet, C-133/06, EU:C:2008:257, točka 47, ter Parlament in Komisija/Svet, C-124/13 in C-125/13, EU:C:2015:790, točka 53).
- 61 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da gre pri sklepih in uredbah o omejevalnih ukrepih proti Islamski republiki Iran za sosledje aktov, ki se pogosto spreminjajo in ki se redno nadomeščajo, da bi se izboljšali jasnost in berljivost. Vendar so nekatere določbe v vseh teh sklepih in uredbah enake.
- 62 Kakor je ugotovil generalni pravobranilec v točki 83 sklepnih predlogov in naslednjih, je bil prenos izvedbenega pooblastila na Svet določen že v členu 15(2) Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 103, str. 1) in členu 36(2) Uredbe Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL L 281, str. 1). Ti določbi sta bili obrazloženi v uvodni izjavi 6 Uredbe št. 423/2007 in uvodni izjavi 15 Uredbe št. 961/2010. V tej uvodni izjavi je navedeno, da „[z]aradi posebne grožnje, ki jo za mednarodni mir in varnost predstavlja Iran, kar se odraža z vse večjo zaskrbljenostjo nad njegovim jedrskim programom, ki jo je izpostavil Evropski svet na zasedanju 17. junija 2010, in za zagotovitev skladnosti s postopkom za spremembo in pregled prilog I in II k Sklepu 2010/413/SZVP bi moral biti za spremembo prilog VII in VIII k tej uredbi pristojen Svet“.
- 63 Iz teh elementov izhaja, da je bil prenos izvedbenega pooblastila na Svet v uredbah, sprejetih pred Uredbo št. 267/2012, utemeljen s potrebno skladnostjo med odločitvami za vpis v okviru skupne zunanje in varnostne politike in odločitvami za vpis, sprejetimi na podlagi Pogodbe DEU.
- 64 V obravnavanem primeru – ob upoštevanju določbe o podelitvi izvedbenega pooblastila Svetu ter njene utemeljitve v uredbah, sprejetih pred Uredbo št. 267/2012 – se je obstoj tega pooblastila Sveta lahko štél za del okoliščin, v katerih je bil zadevni akt sprejet, in za ustrezno utemeljen v smislu člena 291(2) PDEU. Zato prvi del tretjega pritožbenega razloga ni utemeljen.
- 65 Ker je ta utemeljitev v skladu z obrazložitvijo Splošnega sodišča v točkah 78 in 79 izpodbijane sodbe, je treba ugotoviti, da tudi drugi del tretjega pritožbenega razloga ni utemeljen.
- 66 V zvezi z neobstojem navedbe člena 291(2) PDEU v utemeljitev prenosa pooblastila v členu 46(2) Uredbe št. 267/2012 je treba spomniti, da izpustitev navedbe natančne določbe Pogodbe DEU ne pomeni bistvene kršitve, če se lahko pravna podlaga nekega akta določi na podlagi njegovih drugih elementov (sodba Komisija/Svet, C-370/07, EU:C:2009:590, točka 56). Kakor je pravilno ugotovilo Splošno sodišče v točkah 85 in 86 izpodbijane sodbe, čeprav člen 291(2) PDEU ni naveden kot pravna

podlaga za podelitev izvedbenega pooblastila v členu 46(2) Uredbe št. 267/2012, je namreč iz določb te uredbe vseeno mogoče ugotoviti, da si je Svet to pooblastilo pridržal v skladu s pogoji iz člena 291(2) PDEU. Iz tega sledi, da četrti in peti pritožbeni razlog nista utemeljena.

67 Na podlagi navedenega je treba drugi, tretji, četrti in peti pritožbeni razlog zavrniti.

Šesti pritožbeni razlog: nezakonitost pravnega merila, ki se nanaša na zagotavljanje podpore iranski vladi

Trditve strank

- 68 Družba NIOC s šestim pritožbenim razlogom izpodbija točke 109 in naslednje izpodbijane sodbe. V teh točkah je Splošno sodišče zavrnilo ugovor nezakonitosti pravnega merila, ki se nanaša na zagotavljanje podpore iranski vladi iz člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2012/635, in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: sporno merilo), na katerem temelji vpis družbe NIOC na zadevne sezname. Družba NIOC je trdila, da je to merilo v delu, v katerem se nanaša na „druge osebe, subjekte ali organe, ki zagotavljajo podporo, zlasti materialno, logistično in finančno, iranski vladi, in subjekte, ki so lastniki z njimi povezanih oseb in subjektov ali te osebe nadzirajo“, v nasprotju z vrednotama svobode in pravne države, določenima v členu 2 PEU, s katerima morajo biti v skladu sklepi, sprejeti v okviru skupne in zunanje politike, na podlagi členov 21 PEU in 23 PEU. S spornim merilom naj bi se Svetu podelila izjemna in nepogojna pravica, na podlagi katere bi ta lahko sankcioniral osebe in subjekte, ki iranski vladi zagotavljajo podporo, zlasti finančno, ne da bi te osebe in subjekti sodelovali v zadevnem jedrskem programu. Med njimi bi lahko bili tudi davkoplačevalci ali iranski uradniki ali celo odvetniki, vpisani v odvetniško zbornico neke države članice Unije, ki so pred Splošnim sodiščem zastopali nekatere iranske javne subjekte.
- 69 Ta pritožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.
- 70 S prvim delom navedenega razloga družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 115 izpodbijane sodbe razsodilo, da diskrecijska pravica, ki je bila Svetu priznana na podlagi spornega merila, ni niti samovoljna niti diskrecijska, v točki 123 te sodbe pa, da „sporno merilo omejuje diskrecijsko pravico Sveta z vzpostavitvijo objektivnih meril in zagotavlja stopnjo predvidljivosti, ki jo zahteva pravo Unije“.
- 71 Družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo sporno merilo s tem, da je v točki 119 izpodbijane sodbe razsodilo, da s tem merilom „niso zajete vse oblike podpore iranski vladi, ampak samo tiste, ki zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena prispevajo k uresničevanju iranske jedrske dejavnosti“. Pritožnica meni, da pojasnila glede „količinskega ali kakovostnega pomena“ v Uredbi št. 267/2012 ni in da ga je Splošno sodišče „preoblikovalo“, preden je ugotovilo skladnost tega merila z zahtevami po predvidljivosti, jasnosti in nedvoumnosti.
- 72 Družba NIOC trdi tudi, da je Splošno sodišče v točkah 118 in 120 „prikrilo“ pomen pojma „zlasti“, čeprav ta jasno pomeni, da so vrste podpore, in sicer finančna, logistična ali materialna, v besedilu navedene zgolj primeroma.
- 73 Družba NIOC trdi, da je razlaga spornega merila, ki jo je podalo Splošno sodišče, napačna in da to merilo ni v skladu s pogoji predvidljivosti, zadostne jasnosti in natančnosti, ki se zahtevajo s pravom Unije, saj na njegovi podlagi ni mogoče določiti oseb, proti katerim se lahko sprejmejo omejevalni ukrepi.

- 74 Z drugim delom šestega pritožbenega razloga družba NIOC trdi, da je Splošno sodišče s „preoblikovanjem“ spornega merila poseglo v pravico do obrambe, saj ni mogla izpodbijati zoper njo sprejetega omejevalnega ukrepa kot neskladnega z merilom, kakor je bilo „preoblikovano“, za katero niti ona niti Svet nista vedela.
- 75 S tretjim delom tega pritožbenega razloga družba NIOC trdi, da sta točki 119 in 140 izpodbijane sodbe protislovnii. Splošno sodišče naj bi v točki 119 menilo, da sporno merilo „zajema tiste oblike podpore, ki zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena prispevajo k uresničevanju iranske jedrske dejavnosti“, v točki 140 pa, da to merilo zajema „vsako podporo, ki lahko – čeprav nima nikakršne neposredne ali posredne zveze s širjenjem jedrskega orožja – zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena tako širjenje vseeno spodbuja s tem, da iranski vladi zagotavlja materialna, finančna ali logistična sredstva ali podporo, zaradi katerih lahko nadaljuje dejavnost širjenja jedrskega orožja“. Pritožnica pa meni, da se s podporo, ki nima niti posredne zveze s širjenjem jedrskega orožja, ne more hkrati spodbujati tako širjenje. Neskladnost med točkama 119 in 140 izpodbijane sodbe naj bi pomenila napako v obrazložitvi te sodbe.
- 76 Svet ob podpori Komisije prereka trditve družbe NIOC.

Presoja Sodišča

- 77 Najprej je treba spomniti, da je treba – kakor je razsodilo Sodišče – zakonodajalcu Unije na področjih, na katerih mora sprejeti politične, gospodarske ali socialne odločitve in na katerih mora opraviti zahtevno presojo, priznati široko diskrecijsko pravico. Iz tega je sklenilo, da lahko na zakonitost ukrepa, sprejetega na teh področjih, vpliva le njegova očitna neprimernost glede na cilj, ki ga uresničuje pristojna institucija (sodbi Sison/Svet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, točka 33, in Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 120).
- 78 V skladu s sodno prakso Sodišča je treba uredbo, v kateri so določeni omejevalni ukrepi, razlagati ne le ob upoštevanju sklepa, sprejetega v okviru skupne zunanje in varnostne politike iz člena 215(2) PDEU, ampak tudi ob upoštevanju zgodovinskega okvira, v katerem so bile v Uniji sprejete določbe in v katerega je umeščena ta uredba (glej v tem smislu sodbo Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 75, ter sklep Georgias in drugi/Svet in Komisija, C-545/14 P, EU:C:2015:791, točka 33). Enako velja za sklep, sprejet na področju skupne zunanje in varnostne politike, ki ga je treba razlagati ob upoštevanju okvira, v kateri je umeščen.
- 79 Tako je Splošno sodišče v točki 118 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da se sporno merilo umešča v pravni okvir, ki je jasno zamejen s cilji, ki se uresničujejo z ureditvijo o omejevalnih ukrepih proti Islamski republiki Iran, in da je zlasti v uvodni izjavi 13 Sklepa 2012/35, s katero je bilo to merilo prvič umeščeno v člen 20(1) Sklepa 2010/413, izrecno pojasnjeno, da je treba omejevalne ukrepe sprejeti proti osebam in subjektom, „ki iransko vlado podpirajo pri izvajanju dejavnosti, nevarnih z vidika širjenja jedrskega orožja, ali pri razvoju izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja, zlasti za osebe in subjekte, ki iranski vladi zagotavljajo finančno, logistično ali materialno pomoč“. Prav tako je pravilno ugotovilo, da člen 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012 določa tudi, da je ta podpora lahko „materialna, logistična ali finančna“.
- 80 Splošno sodišče je v točkah 119 in 120 izpodbijane sodbe sklenilo, da je bil cilj spremembe spornega merila razširiti to merilo za določitev oseb in subjektov, da bi se zajele tudi tiste dejavnosti zadevne osebe ali subjekta, ki lahko – čeprav same po sebi niso posredno ali neposredno povezane s širjenjem jedrskega orožja – to širjenje spodbujajo z zagotavljanjem materialnih, finančnih ali logističnih sredstev ali podpore iranski vladi, zaradi katerih lahko ta izvaja program širjenja jedrskega orožja.

- 81 Ta razlaga je v skladu z razvojem ureditve, obravnavane ob upoštevanju dokumentov Sveta. V zvezi s tem je treba spomniti, da je bila v sedemnajsti uvodni izjavi resolucije 1929 Varnostnega sveta ugotovljena „potencialna povezava med dohodki Irana v energetske sektorju in financiranjem njegovih jedrskih dejavnosti, ki pomenijo nevarnost širjenja“, pri čemer je bila ta povezava navedena tudi v točki 5 izpodbijane sodbe. Da bi upošteval ta element, je Evropski svet z izjavo, ki je priložena k njegovim predlogom z dne 17. junija 2010, Svetu za „zunanje zadeve“ predlagal, naj na naslednjem zasedanju sprejme ukrepe za izvajanje ukrepov iz resolucije 1929, na podlagi tega predloga pa so bili nato s Sklepom 2010/413 in Uredbo št. 961/2010 zlasti proti naftni industriji sprejeti ukrepi.
- 82 Ker se ti ukrepi niso izkazali za zadostne za prekinitev ali ustavitev jedrskega programa, ki ga je izvajala Islamska republika Iran, je Evropski svet v sklepih z dne 9. decembra 2011 odločil, da razširi področje uporabe omejevalnih ukrepov, ki jih je sprejela Unija, kakor je to poudarjeno v uvodni izjavi 6 Sklepa 2012/35. Svet je v točki 3 sklepov o Iranu z dne 23. januarja 2012 vztrajal pri dejstvu, da so na ta dan sprejeti omejevalni ukrepi uperjeni zoper financiranje iranskega jedrskega programa s strani iranske vlade, in ne zoper iransko ljudstvo.
- 83 Ta cilj je Splošno sodišče upoštevalo s tem, da je v točki 119 izpodbijane sodbe ugotovilo, da so s spornim merilom zajete oblike podpore iranski vladi, ki zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena prispevajo k uresničevanju iranske jedrske dejavnosti. Splošno sodišče ni s tem nikakor „preoblikovalo“ navedenega merila, ampak je podalo razlago ob upoštevanju ciljev Sveta, kot so razvidni iz razvoja mednarodne ureditve in ureditve v Uniji v zvezi z Islamsko republiko Iran.
- 84 Poleg tega je treba ugotoviti, da Splošno sodišče – v nasprotju s trditvami družbe NIOC – ni izkrivilo spornega merila s tem, da je pri navedbi tega merila v točkah 118 in 120 izpodbijane sodbe izpustilo pojem „zlasti [*notamment*]“. Kakor je trdil Svet, je Splošno sodišče v točki 118 namreč uporabilo izraz „zlasti [*en particulier*]“ iz uvodne izjave 13 Sklepa 2012/35, ki pomeni enako kot pojem „zlasti [*notamment*]“. Prav tako je Splošno sodišče v zadnjem stavku točke 118 navedlo, da je zadevna podpora „lahko“ materialna, logistična ali finančna, iz česar sledi, da so lahko z omejevalnimi ukrepi zajete tudi druge oblike podpore.
- 85 Splošno sodišče tudi ni – v nasprotju s trditvami družbe NIOC v tretjem delu šestega pritožbenega razloga – podalo protislovne obrazložitve s tem, da je v točki 119 izpodbijane sodbe pojasnilo, da so s spornim merilom „zajete oblike podpore iranski vladi, ki zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena prispevajo k uresničevanju iranske jedrske dejavnosti“, v točki 140 te sodbe pa, da to merilo zajema „vsako podporo, ki lahko – čeprav nima nikakršne neposredne ali posredne zveze s širjenjem jedrskega orožja – zaradi svojega količinskega ali kakovostnega pomena tako širjenje vseeno spodbuja s tem, da iranski vladi zagotavlja materialna, finančna ali logistična sredstva ali podporo, zaradi katerih lahko nadaljuje dejavnost širjenja jedrskega orožja“.
- 86 V točki 119 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče namreč podalo razlago merila, uvedenega s Sklepom 2012/35 in Uredbo št. 267/2012. V točki 140 te sodbe pa je razložilo, kako se je s spornim merilom ugotovila povezava med zagotavljanjem podpore iranski vladi in pregonom dejavnosti širjenja jedrskega orožja. S tega vidika ta točka 140 – ob upoštevanja okvira, v kateri se umešča – ni tako nejasna, da je ne bi bilo mogoče zlahka razumeti.
- 87 Iz vsega navedenega sledi, da družba NIOC s šestim pritožbenim razlogom ni dokazala, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri razlagi spornega merila v odgovor na tretji tožbeni razlog, ki se je nanašal na nezakonitost člena 20(1)(c) Sklepa 2010/413 in člena 23(2)(d) Uredbe št. 267/2012. Zato šesti pritožbeni razlog ni utemeljen in ga je treba zavrnilo.
- 88 Ker so bili vsi pritožbeni razlogi zavrjeni, je treba pritožbo zavrnilo.

Stroški

- 89 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.
- 90 V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 91 Ker je Svet predlagal, naj se družbi NIOC naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih nosi tudi stroške Sveta.
- 92 V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporablja v pritožbenem postopku, Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Družba National Iranian Oil Company poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Sveta Evropske unije.**
- 3. Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Podpisi